

Alex Ștefănescu revine

La conferința de presă unde s-a lansat al doilea lot de douăsprezece episoade din teleplay-ul **Căsătorie imposibilă** (premiul UNITER pentru teatru TV) nu s-a mai spus nimic despre intenția autorului de a colabora cu telespectatorii, inițiativă la care se referea anteriorul meu articol. De aceea mi-am permis să recurg la prezentul titlu "auctorial", inspirat din clișeele *sequel*-urilor cinematografice (sau, mai pe românește, urmărilor la mari succese). Salut din nou aportul cunoscutului om de litere Alex Ștefănescu, care s-a adaptat surprinzător la cerințele speciale ale "frivolului" mic ecran, furnizându-i o materie primă incitantă. Pentru că – indiferent dacă s-a ținut sau nu cont de "sugestiile și reclamațiile" abonaților – ideile, subiectele, temele, tipurile etc. tot de la contribuabili provin. Fie că e vorba de șantaj sau adulter, răpiri și mituiri, anchete ori teleshow-uri, proces simulat, flagrant înscenat și ce va mai fi. Întreaga echipă de realizatori lasă impresia că este direct conectată la cei cărora li se adresează. De aici și farmecul aventurilor relatate, care par să continue buletinele de știri. Cu deosebirea că la Teatru TV intervine, din fericire, ceea ce didactic și prețios se poate numi "transfigurare artistică". În cazul de față este vorba de

un filtru ironic care operează o distorsionare a faptelor brute, caricaturizate cu un umor aparte și chiar – ca la marii comedioграфи – cu infinită tandrețe, ce face abjecția îngurjitabilă estetic. Aici intervine și contribuția regizorului Silviu Jicman, care a știut cum să prelucreze și chiar să potențeze virtuțile textului. Cuplul Maia Morgenstern–Mircea Rusu continuă să fie inepuizabil în etalarea iubirii cu peripeții.

Se cuvine din nou semnalată metoda: o dată însușită verosimilitatea formidabilă a tipologiilor, actorii sunt lăsați să improvizeze în baza farmecului personal. Rămâne obligația regizorului să amendeze eventualele excese, inexistente până în prezent. Chit că sfera relațiilor protagoniștilor s-a lărgit. De la un cadru așa-zis familial – asigurat în continuare cu același haz de Ileana Stana Ionescu sau de Rodica Mandache, care-și pilotează personajele pe aceleași coordonate de canoare cu accente de grijă filială și, respectiv, gelozie maritală – până la cercul amplu al corupților și corupătorilor din societatea înconjurătoare. De morb se dovedește a fi atins și un erou considerat până acum inocent, cel al lui Horațiu Mălăele, surprinzător de credibil și în ipostaza de dur cămătar, și în cea de stângaci amant "de nevoie" sau de

diletant "agent X". Pentru că bolgiile originalei noastre societăți de consum adăpostesc indivizi de tot felul. Începând cu mari mafioți precum "onorabilul" Fane Bancorex, Mircea Albulescu fiind solicitat să impună figura generică a afaceristului de tip nou, însoțit pretutindeni de doi borfași reciclați în *bodyguards*: Păstaie (Alexandru Bindea) și Barbut (Tudorel Filimon), unul mai puțin șmecher decât celălalt. În tandem violent contrastant acționează "inocentul" și "diabolica", respectiv Nae și Gypsy, soțul ingratar, director preocupat de succesul la investitori străini și nicidecum de avansurile secretarei infiltrate în fabrica de confecții cu intenții criminale, Vladimir Găitan reușind întruparea "buneicredinței", iar Daniela Nane, încarnarea imbatabilei seducătoare fatale. Lista ar putea continua, fiindcă fiecare apariție este condusă în aceeași cheie a autopersiflării personajului, metodă care-i cointere-sează pe interpreți, deoarece îi pune în valoare la maximum. Mai ales că – o dată precedentul creat –, oricând, oricare dintre eroi își poate trăda o față ascunsă, lăsându-se și la latitudinea actorului cantitatea de invenție.

Irina Coroiu

Sf flash

Marea lovitură

Teatrul Național bucureștean a dat o mare lovitură: a reușit să-l transforme pe mimul nepereche Dan Puric - a cărui prezență pe scenă îi poate face pe mulți actori și dansatori din România (dar și de prin alte părți) să se îngălbenească sau să se înverzească de invidie - în poetul nepereche, atașându-i o mustață, lăsându-l să-și cultive plete romantice întârziate și oferindu-i un text pe care să-l poată rosti (nu, greșesc, răstii!) împotriva politicienilor, poporului și spectatorilor. Același teatru a reușit să-l transforme pe Gheorghe Dinică - cel care ne-a creat, împreună cu Marin Moraru, momente de rară delectare artistică în **Nepotul lui**

Rameau - într-o caricatură a lui Titu Maiorescu, obsedat de cumnată-sa, care, la rândul ei, e obsedată de Eminescu, care, la rândul lui, e obsedat de Veronica Micle, care descinde dintr-o operă de Verdi, dar nu cântă, în timp ce Mite Kremnitz nu descinde de nicăieri, dar cântă, ca și Maiorescu, care cântă și el, dar nu descinde nici măcar din opera proprie. Toate acestea, într-un sos de conspirație a agenților străine reunite, ca într-un frumos vis de securitate. Și mă gândesc că doar un singur picior al lui Dan Puric ar fi putut să rezolve această conspirație la adresa publicului din anul de grație 2000...
D.S.